

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 446/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Michaelou Šterbákovou, Advokátska kancelária, Kováčska 40, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresnej prokuratúry Košice I a jej uznesením č. k. 4 Pv 348/15/8802-10 z 21. januára 2016 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej upovedomením č. k. IV Pz 46/16/1000-10 z 11. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou v petite sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnej prokuratúry Košice I (ďalej len „okresná prokuratúra“) a jej uznesením č. k. 4 Pv 348/15/8802-10 z 21. januára 2016 (ďalej aj „uznesenie okresnej prokuratúry“) a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej upovedomením č. k. IV Pz 46/16/1000-10 z 11. apríla 2016 (ďalej aj „upovedomenie generálnej prokuratúry“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že voči sťažovateľke bolo vznesené obvinenie uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, odboru kriminálnej polície, Rampová 7, Košice (ďalej len „ORPZ Košice“) ČVS: ORP-1253/6-VYS-KE 2015 z 9. novembra 2015 pre prečin nezaplatenia dane a poistného spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 278 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Voči uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením okresnej prokuratúry z dôvodu, že je nedôvodná. Sťažovateľka namieta stručnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia (dve vety), ktoré bolo vydané po troch mesiacoch, preto ho považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné.

3. Sťažovateľka sa domnieva, že vo svojej sťažnosti uviedla podstatnú argumentáciu, s ktorou sa prokurátor okresnej prokuratúry nevysporiadal. Sťažovateľka následne podala na generálnej prokuratúre návrh na zrušenie rozhodnutia v prípravnom konaní podľa § 361 ods. 1 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom sťažovateľka ho považuje za iný právny prostriedok, ktorý jej zákon umožňuje uplatniť na ochranu jej práv. Dňa 15. apríla 2016 bolo doručené sťažovateľke upovedomenie generálnej prokuratúry, v ktorom bolo konštatované, že nie sú splnené predpoklady na zrušenie uznesenia okresnej prokuratúry ani uznesenia o vznesení obvinenia. Podľa tvrdenia sťažovateľky ani v upovedomení generálnej prokuratúry nedostala odpoveď na ňou uvedené podstatné dôvody, ktoré uviedla aj v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Sťažovateľka sa domnieva, že takýmto postupom bolo porušené jej právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces.

4. V závere sťažnosti sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej nálezom, v ktorom vysloví, že jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením č. k. 4 Pv 348/15/8802-10 z 21. januára 2016 a postupom generálnej prokuratúry a jej upovedomením č. k. IV Pz 46/16/1000-10 z 11. apríla 2016 bolo porušené. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd zrušil uznesenie okresnej prokuratúry a upovedomenie generálnej prokuratúry a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktoré vydalo ORPZ Košice pod ČVS: ORP-1253/6-VYS-KE 2015 z 9. novembra 2015. Napokon sa domáha aj priznania náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

5. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením č. k. 4 Pv 348/15/8802-10 z 21. januára 2016

7. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd najskôr skúmal, či je podaná včas, a to v časti, v ktorej sťažovateľka namieta postup a rozhodnutie okresnej prokuratúry, pretože včasné podanie sťažnosti v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podobne aj I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

8. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

9. Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum právoplatnosti napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry [21. januára 2016 v súlade s § 184 ods. 1 písm. a) v spojení s § 185 ods. 2 Trestného poriadku], ktorý ústavný súd osobitne neskúmal, pretože ho mal *prima facie* preukázaný z predložených príloh sťažnosti, považoval ústavný

súd za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 315/05, III. ÚS 81/06, I. ÚS 20/2015).

10. Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti vychádza v prípade plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti zo skutočnosti, že po doručení napadnutého uznesenia podala návrh na zrušenie rozhodnutia v prípravnom konaní, a teda lehota sa má počítať od doručenia upovedomenia generálnej prokuratúry, ústavný súd považuje takýto postup za neakceptovateľný. Podanie návrhu na zrušenie rozhodnutia v prípravnom konaní nezakladá podnecovateľovi (v danom prípade sťažovateľke) právny nárok na vyhovie takémuto návrhu. Rozhodovanie o takomto návrhu je v plnej diskreícii generálnej prokuratúry, a preto ho nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za účinný právny prostriedok ochrany základných práv a slobôd podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý treba vyčerpať pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Z toho zároveň vyplýva, že lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry začala plynúť nadobudnutím jeho právoplatnosti. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry a jej upovedomením č. k. IV Pz 46/16/1000-10 z 11. apríla 2016

11. Podľa sťažovateľky k porušeniu označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť svojvoľným a nepresvedčivým upovedomením generálnej prokuratúry, v ktorom nedostala odpoveď na podstatné argumenty uvedené v jej sťažnosti a návrhu na zrušenie rozhodnutia v prípravnom konaní.

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva

alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 180/09).

13. Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálnej prokuratúry ústavný súd dospel k záveru, že generálna prokuratúra upovedomenie náležite odôvodnila, pričom nezistila, žeby napadnuté rozhodnutia vykazovali známky arbitrárnosti, považuje ich za zákonné a správne po vecnej a formálnej stránke. V odôvodnení generálna prokuratúra okrem iného (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľky) uviedla:

«... Za akých konkrétnych okolností má byť rozhodnutie o vznesení obvinenia vydané, stanovuje Trestný poriadok (§ 206 ods. 1). Podmienkou je, že z trestného oznámenia alebo zo zistených skutočností po začatí trestného stíhania vyplýva dostatočne odôvodnený záver o spáchaní trestného činu určitou osobou. Tieto okolnosti je možno stručne označiť ako dôvodnosť obvinenia. V podstate je to zákonom požadovaný stupeň poznania alebo zistenia, že bol spáchaný trestný čin a ktorou osobou. Výraz „dostatočne“ nasvedčuje, že sa nevyžaduje istota, ale stačí dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť. Po zistení tejto miery pravdepodobnosti, ktorá predstavuje zistenie skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o vznesení obvinenia, je povinnosťou orgánu činného v trestnom konaní obvinenie vzniesť. Poznanie dôvodnosti vznesenia obvinenia je založené na vnútornom hodnotení dôkazov príslušným orgánom na vznesenie obvinenia. Realizuje sa tým zásada voľného hodnotenia dôkazov.

Uznesením vyšetrovateľa PZ OR PZ Košice (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“) č. ORP-1253/6-VYS-KE-2015 zo dňa 22.07.2015 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci obzvlášť zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Uznesením tej istej spisovej značky zo dňa 09.11.2015 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľ PZ vzniesol [REDAKOVANÉ] obvinenie za

prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že [REDACTED] a [REDACTED], ako zodpovední zástupcovia spoločnosti [REDACTED] nezaplatili v lehote splatnosti určenému príjemcovi Sociálnej poisťovni pobočka Košice, ul. Festivalové nám. 1, Košice poistné na sociálne poistenie za zamestnávateľa za obdobie marec 2015 vo výške 29 332,15 EUR splatné 27.04.2015, apríl 2015 vo výške 495,- EUR splatné 11.05.2015 a vo výške 25 185,89 EUR splatné 25.05.2015, teda nezaplatili poistné v celkovej výške 55 013,04 EUR.

Z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obvinenie [REDACTED] za vyššie uvedené prečin bolo vznesené na základe dostatočne zistených skutočností po začatí trestného stíhania a z vykonaných úkonov prípravného konania.

Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 278 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, prečinu nezaplatenia dane a poistného sa dopustí ten, kto v značnom rozsahu nezaplatí splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové poistenie. Značnou škodou („v značnom rozsahu“) sa v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok sumy 266 eur, teda viac ako 26 600,- EUR.

Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti povinného subjektu za uvedený trestný čin je podstatnou okolnosťou zistenie, či povinný subjekt mal v zákonom stanovenej dobe splatnosti dostatok finančných prostriedkov na úhradu splatného poistného.

Dôkazy vykonané po začatí trestného stíhania v tejto trestnej veci, najmä skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého dokazovania dokumentujú, že spoločnosť [REDACTED], ktorá neuhradila Sociálnej poisťovni, a.s. pobočka Košice splatné poistné za zamestnávateľa, mala v preskúmanom období na dostatok finančných prostriedkov na jeho úhradu.

Z ďalších vykonaných dôkazov, okrem znaleckého posudku znalca z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvie účtovníctvo, najmä z výpovedí svedkov [REDACTED], [REDACTED] či [REDACTED], ako aj z listinných dôkazov vyplýva, že obvinená bola jednou zo zodpovedných osôb za vykonávanie platieb do Sociálnej poisťovni, a.s. pobočka Košice.

K Vašej námietke týkajúcej sa vyjadrenia, že vyšetrovateľ PZ v napadnutom uznesení iba poukázal z akých konkrétnych dôkazov vychádzal pri vydávaní uznesenia o vznesení obvinenia, ktorých obsah však bližšie nešpecifikoval konštatujem, že táto okolnosť nespôsobuje nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia.

Z uvedeného je zrejmé, že ani pri rozhodovaní o sťažnosti obvinenej podanej proti uzneseniu o vznesení obvinenia v predmetnom konaní nedošlo k porušeniu zákona a o sťažnosti rozhodoval vecne a miestne príslušný prokurátor, čím nebolo dotknuté právo obvinenej na objektívne a nezáujaté preskúmanie postupu pri vydaní uznesenia o vznesení obvinenia na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenej osoby.

Mám za to, že dôkazy vykonané v predmetnej veci boli získané zákonným a legitímnym spôsobom a v miere dostatočne odôvodňujúcej pravdepodobnosť spáchania trestného činu určitou osobou s náležitým vecným a právnym podkladom pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k osobe [REDACTED]...“»

14. Predmetné upovedomenie generálnej prokuratúry obsahuje dostatočne presvedčivé odôvodnenie, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery vykazovali znaky ľubovôle, príp. boli zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom generálnej prokuratúry nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého upovedomenia. Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97), že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, preto orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Z obsahu napadnutého upovedomenia vyplýva, že generálna prokuratúra sa námietkami sťažovateľky zaoberala v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že orgán verejnej moci nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Záver, ku ktorému dospela generálna prokuratúra vo svojom upovedomení, nie je možné považovať za extrémny, ktorý by si vyžadoval zásah.

16. Ústavný súd je oprávnený aj povinný posúdiť prípadný nesúlad konania alebo rozhodovania orgánov verejnej moci s ústavou, t. j. či ich rozhodnutia nie sú svojvoľné. Takto vymedzená právomoc ústavného súdu však nemá za následok vznik oprávnenia a povinnosti prehodnocovať právne názory, ku ktorým dospeli na základe výkladu a používania zákonov (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným upovedomením generálnej prokuratúry a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého upovedomenia ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Ústavný súd na záver pripomína, že v prípadoch, pri ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv garantovaných ústavou a dohovorom v trestnom konaní, vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po koniec procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania. Preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také

pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

19. Sťažnosť sťažovateľky smeruje proti postupu a rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného (trestného) konania, keď o odôvodnenosti, a teda zákonnosti a ústavnosti trestného stíhania sťažovateľky zatiaľ meritórne nerozhodoval príslušný všeobecný súd. Trestný poriadok umožňuje sťažovateľke ako obvinenej a príp. aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanej namietat' právne účinným spôsobom porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných dohovorom. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že postavenie sťažovateľky ako strany trestného konania jej už v rámci prípravného konania dáva zákonnú možnosť aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností kladených jej za vinu. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude oprávnený konať a rozhodovať v jej trestnej veci po skončení prípravného konania, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v právomoci ktorých je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľky v tomto štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05 alebo III. ÚS 347/2011). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

20. Nad rámec ústavný súd poukazuje na nedostatky predloženej plnej moci, v ktorej nie je uvedené, akej veci sa týka (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016